

POSTANOWIENIE

Dnia 21 sierpnia 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Józef Szewczyk

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej
w dniu 21 sierpnia 2013 r.,
sprawy **A. B.**
skazanego z art. 239 § 1 k.k. i innych
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 29 października 2012 r., zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w C. z dnia 12 grudnia 2011 r.,

p o s t a n o w i ł:

- I. oddała kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- II. zwalnia skazanego A. B. z obowiązku uiszczenia kosztów sądowych postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Okręgowego w C. z dnia 12 grudnia 2011 r., oskarżony A. B. został uznany za winnego popełnienia przestępstw opisanych w punktach IX, X, XI, XII i XIII aktu oskarżenia i za to skazany między innymi na karę łączną 4 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Od powyższego wyroku apelację wywiodła obrońca oskarżonego, która zaskarżyła orzeczenie w całości, zarzucając:

- obrazę prawa materialnego tj. art. 239 § 1 k.k.;

- mające wpływ na treść wyroku naruszenie prawa procesowego, a mianowicie art. 7 k.p.k.

Autorka apelacji wniosła o uniewinnienie A. B., ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku w zakresie dotyczącym A. B. i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd I instancji.

Sąd Apelacyjny wyrokiem z dnia 29 października 2012 r. na skutek apelacji obrońcy A. B. zmienił zaskarżony wyrok w punktach 12, 14, 16 i 19 przez dokonanie korekty opisu przypisanych przestępstw. W pozostałym zakresie zaskarżony wyrok w stosunku do A. B. utrzymał w mocy.

Od wyroku Sądu odwoławczego kasację wywiodła obrońca skazanego, zarzucając:

- mające istotny wpływ na treść zaskarżenia rażące naruszenie prawa materialnego, a to:

art. 239 § 1 k.k. poprzez błędne jego zastosowanie, podczas gdy ustalony przez Sąd stan faktyczny nie wskazuje na wyczerpanie przez A. B. znamion opisanego w w/w przepisie przestępstwa;

- rażące naruszenie prawa procesowego mające istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, a to:

- art. 433 § 2 k.p.k. polegające na lakonicznym, pozornym i wybiórczym, a przede wszystkim wbrew materiałowi dowodowemu rozważeniu zarzutów zawartych w apelacji;

- art. 457 § 3 k.p.k. polegające na niespełnieniu wymogów w nim sformułowanych (...);

- art. 7 k.p.k. polegające na zupełnie dowolnej ocenie materiału dowodowego, sprzecznej z zasadami prawidłowego rozumowania i doświadczeniem życiowym poprzez błędne uznanie za niewiarygodne wyjaśnień oskarżonych A. B. oraz D. B. w kwestii zamiaru, jakim kierował się oskarżony A. B. przekazując D. B. informację o tymczasowym aresztowaniu M. G., co w konsekwencji doprowadziło do błędnego ustalenia, iż A. B. działał z zamiarem utrudnienia postępowania, a co za tym idzie błędnego zastosowania art. 239 k.k.;

- art. 7 k.p.k. polegające na zupełnie dowolnej ocenie materiału dowodowego, sprzecznej z zasadami prawidłowego rozumowania i doświadczeniem życiowym,

poprzez dokonanie błędnej interpretacji zeznań świadka W. K. oraz udzielenie waloru wiarygodności zeznaniom M. G., a nie udzielenie go wyjaśnieniom A. B. i zeznaniom B. J. w kwestii wniesienia przez A. B. środków odurzających na teren Zakładu Karnego, co doprowadziło do błędnego uznania, iż A. B. wniósł środek odurzający na teren Zakładu Karnego, czego nie potwierdza zgromadzony w sprawie materiał dowodowy;

- art. 7 k.p.k. polegające na zupełnie dowolnej ocenie materiału dowodowego, sprzecznej z zasadami prawidłowego rozumowania i doświadczenie życiowym, poprzez błędne udzielenie waloru wiarygodności zeznaniom M. G. w części dotyczącej oskarżonego A. B. oraz uzasadnienie tego faktu tym, że zeznania te znajdowały potwierdzenie w zeznaniach świadka koronnego P. Z., podczas gdy świadek P. Z. zeznał, iż nie zna A. B. i nigdy nie miał z nim kontaktu, a więc w konsekwencji dowód powyższy nie może stanowić o wiarygodności zeznań M. G. w kwestii dotyczącej A. B.

W oparciu o tak sformułowane zarzuty autorka kasacji wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd II instancji.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jest oczywiście bezzasadna.

Zarzut obrazy prawa materialnego w postaci art. 239 § 1 k.k. podniesiony był już w apelacji. Sąd odwoławczy trafnie ocenił argumentację obrońcy jako błędną. Sąd Apelacyjny podkreślił, że zachowanie oskarżonego polegające na ostrzeżeniu D. B. o aresztowaniu M. G. i znalezieniu w jego mieszkaniu narkotyków doprowadziło do utrudnienia postępowania karnego. D. B. pod wpływem tej informacji usunął kartę SIM z telefonu oraz wymienił aparat telefoniczny, przy pomocy którego kontaktował się z M. G. W ten sposób utracony został dowód w postępowaniu przeciwko D. B. Jak podkreślił Sąd odwoławczy okoliczności dotyczące przestępstw popełnionych przez D. B. zostały udowodnione na podstawie zeznań M. G., ale ostrzeżenie dokonane przez oskarżonego doprowadziło do utraty cennego w tym postępowaniu dowodu i tym samym utrudniło postępowanie. Podjęcie przez D. B. takich działań, które pozwoliłyby mu na uniknięcie odpowiedzialności było, w świetle dokonanych ustaleń faktycznych,

celem sprawcy. W uzasadnieniu kasacji obrońca dotyka kwestii strony podmiotowej i powołuje się na argument, że z wyjaśnień oskarżonego wynika, iż utrudnienie postępowania nie było jego celem. Tymczasem chcąc podważyć w ten sposób ocenę prawną zachowania oskarżonego w rzeczywistości kwestionuje ustalenia faktyczne, co jest niedopuszczalne na etapie postępowania kasacyjnego (por. s. 14 – 15 uzas. SA).

Sąd odwoławczy stosownie do treści art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 §3 k.p.k. rozpoznał i ocenił wszystkie zarzuty kasacyjne.

Kolejne trzy zarzuty naruszenia prawa procesowego pokrywają się z zarzutami apelacyjnymi. Sąd odniósł się do nich na s. 15-16 uzasadnienia. Lektura dokonanej na wskazanych stronach uzasadnienia kontroli oceny dowodów przeprowadzonej przez Sąd I instancji prowadzi do wniosku, że nie zostały przekroczone granice swobodnej oceny dowodów. Przede wszystkim Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonego A. B. Jego wyjaśnienia były zmienne, m.in. pod wpływem konfrontacji z D. B. przyznał, że kontaktował się z nim, podczas, gdy wcześniej twierdził, że jedynie go kojarzy. Jako wiarygodne Sąd I instancji uznał zeznania świadka M. G. Zeznania te zostały przeanalizowane w sposób szczegółowy na s. 44-49 uzasadnienia, gdzie Sąd jako uzasadnienie ich wiarygodności podał ich spójność, logiczność, jak też to, że korespondują z innymi dowodami.

W związku z tym ostatnim argumentem odnieść należy się do podniesionej w kasacji okoliczności dotyczącej świadka koronnego P. Z., który zeznał, że nie zna oskarżonego A. B. Dlatego zauważyć należy, że Sąd I instancji podniósł, iż zeznania M. G. potwierdził świadek koronny, ale tylko co do źródła pochodzenia marihuany nabywanej od W. S. (s. 56 uzasadnienia). Sąd nie stwierdził zatem, że potwierdził on zeznania M. G. dotyczące oskarżonego A. B., ale że stanowią one potwierdzenie wiarygodności jego zeznań w pewnym zakresie.

Jeśli chodzi natomiast o ocenę zeznań D. B., to w postępowaniu przygotowawczym twierdził on, że jego spotkanie z oskarżonym miało na celu poinformowanie go o zatrzymaniu M. G., a nie przekazanie plotki. Natomiast w postępowaniu sądowym starał się zbagatelizować zachowanie oskarżonego, Sąd jednak uznał za wiarygodne jego zeznania złożone w postępowaniu

przygotowawczym, oceniając przedstawioną na rozprawie wersję zdarzeń jako sprzeczną z doświadczeniem życiowym oraz nielogiczną.

Co do oceny zeznań W. K. i B. J., pierwszy ze świadków nie znalazł podczas przeszukania A. B. po jego powrocie z przepustki środków odurzających, ale przyznał, że prowadzone kontrole bywają zawodne. Natomiast świadek B. J. zeznał na okoliczności przekazane mu przez M. K., które miały podważyć wiarygodność M. G. Odnosząc się do zeznań tego świadka, jak i innych wymienionych w tym fragmencie uzasadnienia świadków Sąd podkreślił, że świadek ten nie posiadał informacji bezpośrednio dotyczących przestępstw, których dotyczyło postępowanie, jego zeznania były lakoniczne, sprzeczne z zeznaniami M. G. Lektura tych zeznań (k. 4864) dowodzi, że świadek informacje w nich przekazane opiera na pogłoskach, i przypuszczeniach. Dodać można jeszcze, że świadek ten jest powiązany ze światem przestępczym i potwierdza wszystko, co mogłoby przemawiać na korzyść oskarżonego A. B., jak również innego współoskarżonego.

Tym samym nie sposób zgodzić się z twierdzeniem obrońcy jakoby w sprawie doszło do przekroczenia granic zasady swobodnej oceny dowodów.

Podsumowując, Sąd Najwyższy oddalił kasację jako oczywiście bezzasadną.